Polderhuis blad

Wasschappels Magazine | nummer 82 - maart 2019

HET Polderhuis museum & meer

Hoera, het Polderhuis is weer open

HOOFDSPONSORS:

AUTOBEDRIJF
oreel
Zoutelande
Verkoop van alle merken
Reparatie & onderhoud van alle merken
APK keuringstation
Altijd een assortiment jong gebruikte Opels!
Molenweg 74, 4374 NP, Zoutelande
Tel. 0118-561276
info@autobedrijforeel.nl / www.autobedrijforeel.nl

Westerbeke
06-51421696
Elektrische Installaties

Polderhuis 2.0
Het startschot op 8 februari 2018

Een basaltsteen, schijnbaar zo uit de dijkglooiing gewrikt, symboliseerde het nieuwe Polderhuis en de Polderhuisvrijwilligers: onverzettelijk, weerbarstig en samen met andere een kering tegen alle storm en tegenweer.

Het lot wees hen aan: Kim Willemsteijn, leerling van de basisschool De Lichtstraal en Ruud Sonius, één van de voormannen van de herinrichting. Vrijdag 8 februari, even na elven, onthulden zij in het museumcafé het basalten symbool, en openden daarmee Polderhuis 2.0.

De eersten die het vernieuwde museum binnen mochten, waren de Polderhuisvrijwilligers, de mensen die de herinrichting met raad en vooral daad tot stand hebben gebracht.
Jan van Beekhuizen, de voorzitter van het Polderhuis, bracht hulde aan al deze werkers. Soms, zo bekende hij, was er wel wat twijfel geweest of het allemaal zou lukken, maar het ging zoals het in Westkapelle altijd gaat: niemand zegt zijn of haar medewerking toe, maar als er gewerkt moet worden zijn ze er allemaal.

◂ *Heropening Polderhuis door onthulling basaltsteen*

Welkomswoord door Jan van Beekhuizen met de leeringen van De Lichtstraal ▸

Ada en haar bouwbroers

Het is bekend, de bedenker, initiator en inspirator van de vernieuwing, is Ada van Hoof. Alle reden dus voor de voorzitter om haar letterlijk in de bloemen te zetten. Ada vertelt dat zij haar inspiratie putte uit de wetenschap dat het Polderhuis er is voor en van alle mensen in Westkapelle. 'Samen', dat is het sleutelwoord dat zij hierbij bezigt. Ze blikt terug op de verbouwingsperiode, die vooral op het laatst wel stressvol was. Naast Ada hebben vijf vrijwilligers zich hierbij bijzonder onderscheiden: Huib Westerbeke, Meinard Sprenger, Rinus Provoost, Piet Willeboordse en Ruud Sonius. Ada noemt ze haar bouwbroers, verwijzend naar het gezin met veel broers waarin ze is opgegroeid. Tussen de bedrijven door bedankt ze ook Huib Meulblok, die de vormgeving van het nieuwe Polderhuis heeft ontworpen.

Ada van Hoof voert het woord

Ada bedankt haar 'bouwbroers'

Kinderambassadeurs

De kinderen van de basisschool De Lichtstraal zijn de ambassadeurs van het Polderhuis. De heropening is pas definitief als zij het lintje hebben doorgeknipt en onder leiding van meester Paul Suijk het door hem geschreven Polderhuislied hebben gezongen.

◂ *Het Polderhuislied*

Tentoonstelling 'Kerken in Westkapelle'.

Vanaf de heropeningsdatum is in het museumcafé, aan de 'cultuurmuur, de bijzondere tentoonstelling 'Westkapelle en haar kerken – toen en nu' te zien. Uiteraard waren de samenstellers van deze tentoonstelling en met hen de predikanten en veel sympathisanten bij de opening aanwezig. Direct was al veel belangstelling voor de gevarieerde panelen.

◂ *Aandacht voor de kerkententoonstelling*

Sfeerbeeld van de bovenverdieping op de openingsdag

Feestje

Een waar feest was het, de vrijwilligers die het door henzelf gerealiseerde museum gingen bekijken. Bewondering, verbazing, vreugde, alle emoties waren aanwezig. Jong en oud zwermde uit over de twee verdiepingen en gaven commentaar op de stands en de vernieuwingen. De interactieve onderdelen werden uitgeprobeerd en ook de minibisocopen trokken veel bekijks.

Bouwers van Het Polderhuis ► bespreken het resultaat van hun werk

Geen Polderhuis zonder klederdracht

Leerlingen van De Lichtstraal 'proberen' het museum

De 2e ronde

Om half vier in de middag kreeg het openingsfeest een vervolg. Want niet alleen het museum, ook de expositie 'De reizende kunstenaar' kreeg een officiële opening. In aanwezigheid van zeven kleinkinderen van de Franse kunstenaar Albert Depré werd de openinghandeling verricht door Ben de Reu, lid van Gedeputeerde Staten van Zeeland. Hij overhandigde het eerste exemplaar van het aan de tentoonstelling gewijde boekwerkje aan de familie van de kunstenaar. Evenals in de ochtend waren er opnieuw veel Polderhuisvrijwilligers aanwezig, samen met een internationaal gezelschap bestaande uit connecties van Het Polderhuis uit Engeland, Frankrijk en Noorwegen en ook gemeentelijke en provinciale bobo's en andere bekende Zeeuwen. Zij luisterden naar Willemien 't Hooft, de 'ontdekker' van Albert Depré, die diens familie in het Frans toesprak.

Na vervulling van alle formaliteiten bewonderde het grote gezelschap de bijzondere foto- en schilderijententoonstelling en natuurlijk ook het nieuw vormgegeven museum.

De foto's in deze reportage werden gemaakt door Wim Verhulst.

De overhandiging van het eerste boekje

De kleinkinderen van Albert Depré poseren met Willemien 't Hooft en Marjan Minderhoud

Een impressie van de Depré-tentoonstelling

Hooopeloos in tiednôôd

door Lieneke van den Heuvel

Het Polderhuis is weer open, alles anders, alles vernieuwd en alles in volle glorie. Maar daar moesten ze wèl wat voor doen. Vrijwel al de voorbereidingen en zeker het 'echte' werk is gedaan door vrijwilligers. Als het nieuwe Polderhuis bijna klaar is, laten we enkele van de harde werkers aan het woord.

Op een regenachtige maandag in de winter is er in het Polderhuis normaliter niet veel te beleven. Maar op 4 februari 2019, 5 dagen voor de geplande heropening, heerst er een koortsachtig komen en gaan van mensen en spullen. Eén van de vier mannen, met wie ik een date heb, is nog even weg. Ik neem de wachttijd te baat om de sfeer in het Polderhuis in de laatste fase van de wederopbouw in me op te nemen. Veel actie, veel mensen, het ruikt er fris, naar nieuw, naar hout en verf. Naar vrijwilligerszweet.
Eindelijk, daar komt de nog ontbrekende man: Piet Willeboordse, winters gekleed, zijn gezicht grotendeels verborgen achter een 'pikkermusse', een grote bos rijshout met zich meesleurend, die hij met de nodige manoeuvres en luidkeelse instructies aan omstanders het museum binnenloodst.

Na nog wat geharrewar lukt het de vier mannen van de kernploeg aan de stamtafel te krijgen. Daar zitten ze, de vrijwilligers die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de verbouwing van het Polderhuis. Vrijdag moet het klaar zijn, dan staat de opening op de agenda. De spanning is voelbaar... Maar toch hebben ze nog even tijd voor een kop koffie, een stuk taart en een goed gesprek. 'Maar wel snel als het kan, want we zitten 'hooopeloos in tiednôôd' klinkt het.
Huib Westerbeke, Ruud Sonius, Piet Willeboordse en Rinus Provoost steken enthousiast van wal. Soms tegen elkaar, soms tegen mij en soms tegen iemand die langs onze tafel loopt. Een beetje chaotisch, dat wel, maar dat is gezien de hectiek van het moment eigenlijk ook wel normaal. Ondertussen zijn er een stuk of tien mensen ergens in het gebouw met 'iets' bezig.

Huib vertelt dat zo'n 2 of 3 jaar geleden, het idee ontstond dat er wat moest gebeuren in het Polderhuis, dat 'het tijd werd voor een verandering van het museale concept'. 'Na meerdere brainstormsessies met z'n allen, kwam Ada van Hoof, na er een paar nachten over geslapen en wakker gelegen te hebben, met een basisplan. Ook daar is uitvoerig over gepraat, maar we konden toen al wel met onderdelen aan de slag. Het nieuwe verhaal schrijven, de nieuwe panelen ontwerpen en laten maken, foto's bij elkaar zoeken, op de computer bewerken en op folie laten afdrukken, een projectplan voor de techniek maken: welke apparatuur is nodig voor welk onderdeel van het verhaal, gebruik je een tv of een touch screen, welke geluidsfragmenten horen waar. Al met al moest er een hele hoop werk gedaan worden voordat er daadwerkelijk gesloopt en gebouwd kon worden'. Huib schat dat hij er alleen zelf al, alles bij elkaar zo'n 500 uur in gestoken heeft.
Op 3 december 2018 ging het museum dicht. De vrijwillige inpakkers en slopers konden worden gerekruteerd. 'Dat is een van de taken van Ruud', lachen de anderen. 'De duvelstoejager en vraagbaak van het hele project zal ik maar zeggen', bromt Ruud. Naast het rekruteren en de budgetbewaking zorgt Ruud voor de pendeldiensten met de Hubo en andere leveranciers. 'Zodat iedereen op tijd van zijn schroefjes, pur-patronen en nylondraad is voorzien en het project daardoor in ieder geval geen vertraging op loopt', licht hij verder toe.
Maar Ruud doet zichzelf te kort, veel van wat hij doet zijn in feite managementtaken en hij bewaakt bovendien het beschikbare budget.

Huib Westerbeke, hoofd technische zaken van de renovatie, bekijkt met Lieneke van den Heuvel de stand van zaken

Er lag een plan... geen bestek ... en veel hulp

Piet beschrijft enthousiast- af en toe aangevuld door Rinus - de werkwijze. 'Je moest zelf maar een beetje bekijken hoe en wanneer je iets het beste aan kon pakken. Slopen, bouwen, schilderen, opruimen en afvoeren, de expositiewanden maken en beplakken en behangen', somt hij op. Het vele schilderwerk was een kolfje naar de hand van Rinus. Op de vraag wat Piet toch moest met die bos snoeihout legt hij omstandig uit dat hij 'als oud-waterschapsman even een dijkje aanlegt op zolder'. 'Dat ken ik nog weh', lacht hij. 'Rijsbeslag, vlechtwerk, paalhoofdje er bij. Zo werken we alles stuk voor stuk af... Samen met vrijwillige timmerlieden met veel vrije tijd zoals Ko de Visser, Piet van Vaardegem, Ko Louwerse en Kees Janse. Ook elektriciens als Jan Cijvat en Kees Lous'.

Veel van het noodzakelijk werk bestond uit sjouwen van zware spullen, in en uit het museum. Hiervoor waren mensen nodig, die op afroep een handje konden toesteken, een taak voor Ruud om dat in goede banen te leiden. Steeds waren er zo'n 10 mensen tegelijkertijd aan de slag.

'Gaande het project bleek dat de verlichting voor de expositie uitgebreid moest worden, het systeem niet meer leverbaar was en het geld op was', blikt Huib terug. 'Maar', vult Ruud aan, 'het bestuur en de penningmeester deden niet moeilijk. We konden meteen contact opnemen met onze hoofdsponsor Leendert Joosse van Westerbeke Electro en een nieuw elektrisch systeem aanschaffen. Leendert heeft het gelijk besteld en aan laten leggen, zodat het project ook hierdoor geen noemenswaardige vertraging heeft opgelopen en we nog steeds op schema zitten'.

Druk overleg over de Polderhuisverbouwing

Wat was nou het moeilijkste?

'Eigenlijk verloopt alles gewoon volgens plan. Er zijn geen echte grote tegenvallers... Maar ja wat wil je, alles is goed gepland en er is steeds sprake van een goede samenwerking en afstemming tussen de bedenkers en uitvoerders', klinkt het een beetje trots uit de mond van Huib. 'Maar het maken van die grote plakwanden -de basis, het verhaal van de expositie- duurde langer dan gedacht', herinnert hij zich wel. 'Dat ontwerpen en afwerken, ook een activiteit van een vrijwilliger trouwens, heeft vertraging opgelopen door persoonlijke omstandigheden. Maar nu staan de wanden er naar volle tevredenheid. We zijn nog steeds druk met van alles. Dat komt allemaal goed voor vrijdag', zegt hij vol vertrouwen.

Het resultaat

We lopen een rondje door het museum om een indruk te krijgen. We moeten een beetje opschieten. Er blijkt nog een journalist van de regionale pers verwacht te worden voor een interview met Ada. Het is druk en het kriebelt bij de mannen... Ze willen eigenlijk weer aan de slag!

Piet wijst op pareltjes, op de meest indrukwekkende onderdelen van de nieuwe expositie. Hij wijst op een reusachtige foto van een vliegtuig dat vlak boven de daken vliegt. En naar de middencirkel, met een door Christiaan Ovaa beschikbaar gestelde foto, die pixel voor pixel is bewerkt door Jakko Westerbeke uit Zoutelande.

Piet Willeboordse en Rinus Provoost bij de aan de oorlogsslachtoffers gewijde museumwand

We komen in het tot weemoed stemmige middendeel, met een luchtfoto van het dorp vòòr het bombardement, met daarop aangegeven alle plaatsen waar inwoners om het leven zijn gekomen. De burgerslachtoffers zijn hier als het ware aanwezig met hun foto's uit de collectie van de Stichting Cultuurbehoud Westkapelle. Dit is voor hem het indrukwekkendste onderdeel van het museum, zegt Piet, met enige emotie in zijn stem.

Huib loopt naar een wand met een foto van Jesse Meliefste. Een afbeelding in kleur van het huidige Westkapelle. Genomen met een drone vanaf de zee. In deze recente foto is een zwart-witfoto geïntegreerd van de nooddijk in het najaar van 1945, kort na de sluiting van het dijkgat, met landingsvaartuigen, oorlogstuig, bunkers en de radarpost op Erika. Heel vervreemdend maar na langer kijken ook veel verhelderend!

'Natuurlijk zijn we vrijdag nog niet helemààl klaar. We hoeven ons voorlopig nog niet te vervelen... Pas vanaf 1 april is het museum weer alle dagen open, dus tot die tijd kunnen we op de maandag en dinsdag doorgaan met klussen... Met de laatste loodjes, met de puntjes op de i'. 'Maar wat er nu niet staat, mis je niet', besluit Huib lachend ons gesprek.

Het nieuwe Polderhuis - een impressie

door Jan Kaland

Het is gelukt, het Polderhuis is weer open, een prestatie van formaat. We hebben een eigentijds museum met op geavanceerde en gevarieerde wijze geboden informatie over de geschiedenis van Westkapelle en de lotgevallen van de bevolking in de 2e wereldoorlog. Een week voor de openingsdatum zag het daar nog niet naar uit ...

De laatste loodjes van Polderhuis 2.0 wogen wel erg zwaar. Tot enkele dagen voor de geplande openingsdatum wijst binnen het gebouw nog maar weinig er op, dat hier een echt museum gevestigd is. Overal wordt nog hard gewerkt door vrijwilligers en professionals om de deadline te halen. Eigenlijk moet de complete inrichting nog opgebouwd worden. Verspreid over beide verdiepingen liggen bouwmaterialen, gereedschappen, museumobjecten en half opgebouwde museumvoorstellingen. De vloeren zijn afgedekt met beschermfolie. Op diverse plaatsen zijn mensen druk aan het werk.
Evenals bij de oprichting en opening van het Polderhuis 15 jaar geleden is Ada van Hoof de grote inspirator, ideeënleverancier en projectleider. Ada en in haar kielzog het Polderhuisbestuur moesten onderkennen dat de vaste expositie en de inrichting en uitstraling van het museum geleidelijk aan minder aansprekend werd voor het publiek. Polderhuis 2.0 zou iets nieuws moeten bieden en meer gebruik moeten gaan maken van de nieuwste technische mogelijkheden en multimedia. Voor Ada stond en staat voorop, dat het Polderhuis een museum is waar de inwoners van Westkapelle zich in herkennen. Hùn verhaal moet er in verteld worden en tegelijkertijd is het hun ontmoetingsplek.

Polderhuis 2.0 in wording; foto Jan Kaland

Met deze uitgangspunten en haar visie en ideeën wist ze opnieuw veel vrijwilligers enthousiast te maken om het Polderhuis nieuwe stijl vorm te geven en op te bouwen.

Kort voor de geplande openingsdatum, ontvangt Ada een groep gidsen en suppoosten van het Polderhuis om hun alvast een indruk te geven van de veranderingen. Een lichte nervositeit en een oplopende spanning kan ze niet verbergen, want de inrichting van het nieuwe museum is nog niet zo ver gevorderd als vooraf werd gehoopt en gedacht. Er is een achterstand op de planning en er zal de komende dagen hard gewerkt moeten worden om het museum op tijd klaar te krijgen. Ze heeft het dan ook extreem druk met het regelen van allerlei urgente zaken.
Ada vertelt over de problemen waar ze bij de verbouwing tegenaan gelopen zijn, zoals een onherstelbare beschadiging van de vloer, wat opgelost wordt met het aanbrengen van kleuraccenten met een speciale verf.

We weten het intussen, op 8 februari 2019 ging het Polderhuis weer open. En hoe. We zien dan een totaal ander museum dan we kenden.
De begane grond blijft het verhaal vertellen van Westkapelle vòòr, tijdens en na de 2e Wereldoorlog, maar wel anders dan voorheen. Veel nieuw vormgegeven museumstands, met een levensecht 'klompenkot' en een kleine bioscoopruimte.

Het klompenkot; foto Wim Verhulst

Minibioscoop in Het Polderhuis; foto Wim Verhulst

Veel aandacht voor de oorlogsslachtoffers; foto Wim Verhulst

Veel aandacht is er voor de Westkappelse oorlogslachtoffers, allen met naam en foto. Op een grote luchtfoto van Westkapelle is aangeduid waar ze om het leven kwamen.
Ook andere foto's, hier en daar met moderne middelen bewerkt, tonen het oorlogsverleden en maken invoelbaar hoe erg het was. Erg indrukwekkend allemaal.
Een grote verandering heeft zich ook op de bovenverdieping voltrokken. Deze ruimte is in tweeën gedeeld. De noordkant biedt plaats aan hoogwaardige wisseltentoonstellingen en presentaties. Hier kon bovendien een grote bergruimte worden gecreëerd. De stands verbeelden de geschiedenis van Westkapelle met oude aanzichten van dijk en dorp. Een tijdlijn in woord en beeld toont de ontwikkeling van de kustlijn in de loop der eeuwen. Ook hier een minibioscoop. Een technische vernieuwing is een immens groot tv-scherm dat als uit het niets zo de zaal in zal zakken.

In het nieuwe museum zijn diverse oude en bijzondere voorwerpen te zien. De gehele vormgeving is nieuw, modern, interactief en, ook niet onbelangrijk creatief en vindingrijk.

In Westkapelle zijn huis-aan-huis vrijkaartjes voor het museum verspreid. Maak er gebruik van! En laat het niet bij één keer, wat er is te veel om alles tegelijk in je op te nemen.

Nagebootste schuilkelder; foto Wim Verhulst

Westkapelle anno 1907

door Jan Kaland

Op de bovenverdieping van het vernieuwde Polderhuis is de tentoonstelling te zien van het werk van Albert Depré. Deze foto's en schilderijen uit 1907 zijn een waar tijdsdocument. De beelden laten het Westkapelle en de Westkappelaars van meer dan een eeuw geleden herleven.

We schrijven het jaar 1907. Weinig mensen hadden nog een fototoestel, laat staan Westkappelaars. Dus de beelden over die tijd zijn schaars en eigenlijk beperkt tot enkele ansichtkaarten die slechts een geromantiseerd Westkapelle tonen.
De nu geëxposeerde schilderijen en foto's, door de kunstenaar gemaakt met glasnegatieven, tonen het 'echte' dagelijkse dorpsleven in de traditie van die tijd. Westkapelle koesterde zich nog in een heerlijk en deels zelfgekozen isolement, en dat stralen deze beelden ook uit.
We zien straatbeelden, die eigenlijk uit het collectieve geheugen waren gewist. Het 19e-eeuwse Westkapelle, dat toen al aan het veranderen was en definitief verdween door oorlogsgeweld. Een totaal andere wereld, maar ergens ook wel vertrouwd. Ongeplaveide straten, langs de huizen een 'straetje' van Vilvoordse stenen uit de dijkglooiing, lage dijkwerkershuisjes vlak bij de dijk, schuren en kotjes, de beeldbepalende dijkmolen en ook de toch wel imposante Zuidstraat.

En we maken kennis met de Westkappelaars uit die tijd. Het viel Depré op dat er veel kinderen waren en dat is ook op de foto's en de schilderijen te zien. Een in het oog springend detail, dat Depré beschrijft, is de gewoonte van de kinderen om in een grote schare, 'êrrem in êrrem' zouden ze in Westkapelle zelf zeggen, over straat te gaan.

Straatbeeld Koestraat

Niet alle Westkappelaars waren er blij mee, dat die vreemde Fransman ze wilde 'uutteportrette', wat te zien is aan de afwerende gebaren. Maar op de dijk kon hij groepjes Westkappelaars vastleggen, die het, zo te zien, allemaal ook wel interessant vonden.

Haarscherp komen ze in beeld en indringend kijken ze je aan. Het is of ze je zo weer tegen kunt komen bij de tank. Jammer dat we niet meer te weten komen wie zij zijn. En hoe vertrouwd deze mensen ons ook nu nog overkomen, toch is er voor de hedendaagse beschouwer iets opvallends aan. De Westkappelaars en met name hun klederdracht zien er anders uit dan we ons herinneren uit de jaren vlak voor

Westkappelaars op de dijk

en na de 2e Wereldoorlog. We wisten al dat de vrouwendracht in de loop van de 20e eeuw steeds frivoler, om niet te zeggen wulpser, is geworden. Maar ook de mannenmode is geëvolueerd. Het is zomer maar de mannen op de foto dragen bijna allemaal een sjaal om de nek, een 'alsdoek', soms ook nog met een dessin. Allemaal zijn ze keurig gekleed, niemand in een 'boenker'. Maar het meest opvallende: de pet is anders, heel wat groter dan het kleine, nauwelijks de kruin bedekkende dijkwerkersklakje uit later jaren. En… hij staat recht, de klep op het voorhoofd.
Altijd is ons wijsgemaakt: een echte Wasschappelaer zet z'n pet scheef, de klep in de nek.

Westkappelaars in klederdracht omstreeks 1970; collectie Stichting Cultuurbehoud Westkapelle

De Westkappelaars op de foto uit 1970 laten zien hoe dat moet. Deze mannen waren toen Depré in Westkapelle was, allemaal 15 à 16 jaar oud. Zij hadden als het ware zelf ook op de foto's kunnen staan. Toch kleedden ze zich anders dan hun vaders.
Vanwaar die klep-opzij-mythe?
Volgens de overlevering is deze petstand ontstaan in de eerste decennia van de 20e eeuw. Dat waren jaren van sociale onrust, in heel Europa en ook onder de Westkappelse dijkwerkers, met tegelijkertijd de opkomst van de arbeidersbewegingen. Met een provocerend gedrag uitten de jonge Westkappelaars hun afkeer van de hoge heren en de werkomstandigheden, ook met hun kleding. Wie bij het opstandige, anarchistische volksdeel behoorde of wilde behoren, zette zijn pet scheef. 'Hoe schever de pet, hoe dwarser de veint', was een bekende volkswijsheid. Je moet je toch ergens mee onderscheiden. Eigenlijk kun je de klep in de nek vergelijken met het haar op de schouders in de jaren zestig en de tatoeages van tegenwoordig. Lang niet iedereen deed mee aan deze mode, de meer bezadigde mannen hielden hun pet in de basisstand.
Ook de jonge mannen van toen werden sadder and wiser, maar als de pet eenmaal scheef stond, kwam hij niet meer recht. Ze wisten uiteindelijk niet beter of het hoorde zo.

Terug naar de tentoonstelling. De schilderijen en foto's zijn tot 13 januari 2020 te zien in het Polderhuis. Daarna gaan ze weer terug naar Frankrijk en zien we ze waarschijnlijk nooit meer. Reden voor het Polderhuis om naast de expositie het boek uit te geven 'De reizende kunstenaar' met afbeeldingen van de schilderijen, de foto's en fragmenten uit het dagboek van Depré.

Te koop vanaf 9 februari 2019 in de museumwinkel.

Colofon

Jaargang 20, nr. 82; februari/maart 2019
Het Polderhuisblad is het orgaan van 'Het Polderhuis Musea & Meer' en verhaalt over de cultuur en het sociale leven van Westkapelle vroeger en nu.
Verschijnt één maal per kwartaal; oplage 1750
Gratis voor inwoners van Westkapelle en donateurs; overigen € 15,- per jaar.

Adres: Zuidstraat 154-156, 4361 AK Westkapelle
www.polderhuiswestkapelle.nl - E: info@polderhuiswestkapelle.nl
Tel.: 0118-570700 - Bank: NL14 RABO 0114961875

Redactie: Jan Kaland, Lieneke van den Heuvel, Ada van Hoof, Ivo van Beekhuizen.
E: redactie@polderhuiswestkapelle.nl
Bijdragen: Jan van Beekhuizen, Ans Dingemanse-Dieleman
Foto cover: Wim Verhulst

Vormgeving: De Witte Print&Design, 's-Gravenpolder, Tel. 0113-745228

Copyright: De auteursrechten op de inhoud van het Polderhuisblad berusten bij Het Polderhuis of, indien die is vermeld, de auteur.

Het volgende nummer is een extra editie gewijd aan de heropening van het Polderhuismuseum en verschijnt in april 2019; kopij vòòr 10 maart 2019.

Tentoonstelling 'Westkapelle en haar kerken, toen en nu'

door Ada van Hoof

Tegelijk met de opening van het vernieuwde museum start op de 'cultuurmuur' in het museumcafé de bijzondere expositie 'Westkapelle en haar kerken, toen en nu'.

De tentoonstelling is het resultaat van een uniek samenwerkingsverband van leden van de drie verschillende kerken in Westkapelle, te weten de Gereformeerde Gemeente (kerkgebouw Rookstraat 1), de Protestantse Gemeente (Moriakerk Markt 67) en de Vrije Evangelische Gemeente 'Maranatha' (kerkgebouw Koestraat 27).

Hoe is dit begonnen? In het voorjaar 2018, na de expositie van de Noormannen en de Stormvogels, nam Ada van Hoof namens het Polderhuis contact op met Ellen Hansma en Marjan de Pagter. Dat kwam door een opmerking die tijdens de evaluatie van de vorige tentoonstelling werd gemaakt: is de Cultuurmuur ook voor de kerken? Ada stemde daar meteen mee in, maar stelde wel de voorwaarde dat het dan voor alle drie de kerken samen zou gelden.
De eerste vergadering vond plaats op 31 mei 2018 met Ada van Hoof, Ellen Hansma-van Sighem en Marjan de Pagter-Janse. De grote lijnen werden uitgezet en er werd aansluiting gezocht met leden van de Gereformeerde Gemeente. Er volgde een vergadering op 12 juli en de werkgroep bestond vanaf dat moment uit meer leden.
Namens de Gereformeerde gemeente nam Ko Houmes deel aan het overleg, later vergezeld door Piet Lievense en Anita Peene-Janse. De Protestantse gemeente Westkapelle vaardigde Ab Hoogstrate en Marjan de Pagter af, later uitgebreid met Jos van Breda. Hij nam op zich de staanders voor de expositiepanelen te maken. De werkgroep werd gecompleteerd door Ellen Hansma-van Sighem namens de Vrije Evangelische Gemeente Westkapelle, die op haar beurt werd ondersteund door ds. L.H.F. Lok.
Vanaf deze tweede bijeenkomst had Ada alleen nog een adviserende rol. Na deze vergadering volgden er nog vele bijeenkomsten in een prettige sfeer, het was een fijne samenwerking en allen hadden hetzelfde doel voor ogen: proberen iets moois over het geloofsleven neer te zetten.

◂ *Uitzicht vanaf de dakruiter van de kerk van de Ger. Gem.*

Geloofsbeleving in Westkapelle ▾

Er kwam van alle kanten hulp van verschillende mensen door het leveren van o.a. fotomateriaal. De bronvermelding staat op de panelen. Jorien Kastelein is degene die de opmaak deed van de 10 verschillende panelen. Johan Hengst heeft voor een beamerpresentatie gezorgd.

Kortom, een bijzondere samenwerking en een prachtig resultaat. Het is een mooie expositie geworden. Het verleden (vanaf de Willibrorduskerk tot nu) toont een boeiende geschiedenis en alle drie de kerken laten een stukje van hun kerk en hun geloof zien.
Het Polderhuis is trots op deze ontwikkeling en blij met het resultaat!

Eén van de tentoonstellingspanelen ▸

H O O F D S P O N S O R :

PROFCOM-IT

Voor alles op computergebied!

Torenstraat 34
4361CV Westkapelle
0118-572249
info@profcom-it.nl
www.profcom-it.nl

Computers en toebehoren - PC- en laptopreparatie
Systeem- en netwerkbeheer